

Sygn. akt I UK 174/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania „I.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanych: „S.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. i
M.S.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 lipca 2019 r.,
skargi kasacyjnej „I.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z 28 grudnia 2017 r., III AUa [...] oddalił
apelację „I.” Sp. z o.o. w W. (odwołująca się) od wyroku Sądu Okręgowego w P. z
13 grudnia 2016 r., V U [...] w sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym.
Odwołująca się zaskarżyła wyrok Sądu apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.
Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, powołała się na oczywista zasadność
skargi. zasadności tej upatrywała w przyjęciu przez Sąd drugiej instancji założenia
o „nieważności umów zlecenia zawarte przez M.S. z „S.”
Sp. z o.o., mimo iż kwestia ważności tych umów wykraczała poza zakres
rozpoznania Sądu w przedmiotowej sprawie, i w rezultacie tego przyjęcie

podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów zlecenia zawartych przez M.S. ze spółką „I.” Sp. z o.o., pomimo że posiadał on w tym czasie inny tytuł do tych obowiązkowych ubezpieczeń społecznych w postaci umów zlecenia zawartych z „S.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, który nie został zakwestionowany w drodze decyzji organu rentowego”. W ocenie odwołującej się powyższe założenie Sądu drugiej instancji w sposób oczywisty naruszało art. 321 § 1 w zw. z art. 386 § 4 i art. 477^{14a} k.p.c. Ponadto odwołująca się powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to jest art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 9 ust. 2, ust. 4a, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 38 ust. 1 oraz art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm., dalej jako ustawa systemowa). Na istnienie rozbieżności powołano kilkanaście sygnatur orzeczeń Sądu Apelacyjnego w [...].

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie zasługiwała na przyjęcia do rozpoznania celem jej merytorycznego rozstrzygnięcia. Kwestii problemów prawnych powołanych we wniosku o przyjęcie tej skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy wypowiedział się już w wyroku z 25 kwietnia 2018 r., I UK 110/18 wydanym ze skargi odwołującej się i dotyczącym tych samych problemów prawnych.

W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy nie uznał zarzutu naruszenia art. 321 § 1 w zw. z art. 386 § 4 i art. 477^{14a} k.p.c. Odwołując się do utrwalonego rzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego treści rozstrzygnięcia w decyzji organu rentowego oraz zakresu kognicji sądu ubezpieczeń społecznych, Sąd Najwyższy przypomniał, że sądy *meriti* miały obowiązek dokonania oceny prawnej umów zlecenia zawartych przez zainteresowanego z „S.” Sp. z o.o. jako ewentualnego tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w świetle art. 9 ust. 2 ustawy systemowej. Za całkowicie bezzasadny Sąd Najwyższy uznał także zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, na tle których odwołująca się w

niniejszej sprawie podnosi potrzebę rozstrzygnięcia rozbieżności w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w [...].

Ponieważ Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu wyroku w sprawie I UK 110/18, nie ma podstaw ani do uznania skargi kasacyjnej odwołującej się za oczywiście zasadną, ani do rozstrzygnięcia rozbieżności w wykładni prawa, skoro zaskarżony wyrok opiera się na interpretacji zaskarżonych przepisów, którą podziela Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.